

WAAROM LEVEN WIJ ALLEMAAL IN EEN GEVANGENIS?

Gevangenis, Justitie en Sociale Controle

Er bestaat een plek in deze samenleving waar je voortdurend onder toezicht staat, waar elke beweging in de gaten gehouden en gecontroleerd wordt, waar iedereen onder verdenking staat behalve de politie en haar bazen, waar iedereen crimineel wordt genoemd. Ik heb het, uiteraard, over de gevangenis.

Maar in een alsmaar sneller wordend tempo is deze omschrijving meer en meer van toepassing op publieke ruimtes. Winkelcentra en zakendistricten van

grote steden staan onder cameratoezicht. Gewapende bewakers patrouilleren door scholen, bibliotheken, ziekenhuizen en museums. Men wordt gefouilleerd op vliegvelden en treinstations. Politie helikopters vliegen over steden en zelfs bossen op zoek naar criminele activiteiten. De methodologie van opsluiting, die één is met de methodologie van de politie, wordt langzaam opgelegd aan het gehele sociale landschap.

Deze gang van zaken wordt opgelegd door angst, en de autoriteiten rechtvaardigen het naar ons met onze nood aan bescherming – voor criminelen, voor ter-

roristen, voor drugs en geweld. Maar wie zijn deze criminelen en terroristen, wie zijn deze monsters die ons op elk moment van ons leven vol angst bedreigen? Een moment van voorzichtig overwegen is genoeg om deze vraag te beantwoorden. In de ogen van de bazen van deze wereld, zijn wij de criminelen en terroristen, zijn wij de monsters – tenminste potentieel. Uiteindelijk zijn wij degenen die bewaakt en in de gaten gehouden worden. Wij zijn degenen die door de camera's bekeken en gefouilleerd worden op de stations. Men kan zich enkel afvragen of hetgene dat mensen er blind voor maakt, het feit is

p.1-2 : Gevangenis, justitie en sociale controle

p.3 : Crisis

p.4-5: Griekenland

p.6 : School

p.7 : StraatCoaches

p.8 : Nieuwmarktrellen

pg.8 : Crisis ?

Editorial

Wij willen vrijheid.

En bedoelen daarmee niet de vrijheid die gekocht, verkocht, verkozen, gedwongen, berekend, gedelegeerd, gereguleerd, bewaakt en gedownload kan worden...

En terwijl oneindige hoeveelheden commerciële mogelijkheden ons verstikken;

terwijl de snelheid van het leven ons verrot;

terwijl we ons niet kunnen bewegen buiten de opgelegde grenzen;

terwijl alles gemanipuleerd wordt voor de vooruitgang en competitie;

terwijl beslissingen en discussies worden gereduceerd tot het circus van de politiek;

terwijl we accepteren dat deze wereld wordt gebouwd voor en door weinigen die profiteren over de ruggen van de velen;

terwijl de moraliteit van de wet voor jou bedenkt wat goed en slecht is;

terwijl het niet eens te zijn met dit alles betekent dat je gestraft wordt...

Meer dan ooit is er de nood om te denken, te praten en te handelen tegen

dat alles en om iets anders uit te proberen. Zonder de bemoeienis of de agenda van politieke partijen, (of wat voor vorm van representatie dan ook).

Wij willen het hebben over vrijheid, beginnende bij het herkennen van de structuren van de macht die het iedereen onmogelijk maakt om relaties te hebben op hun eigen voorwaarden: zonder te heersen over of overheerst te worden.

Hoe kunnen we wijzen op de noodzakelijkheid van deze discussie wanneer, volgens de standaarden van de normaliteit, je wordt beschouwd als een hopeloze dromer, dwaas, of nog erger, als zijnde on-dankbaar voor de "geweldige vooruitgang van de beschaving" wanneer je het gesprek over revolutie ter sprake wilt brengen?

Beschouw deze krant dus als een bescheiden poging om te breken met de dagelijkse sleur die we elke dag opgelegd krijgen. Door de confrontatie met de uitbuiting die ons omringt en probeert op te slokken aan te gaan, met het vooruitzicht om deze compromisloos te vernietigen.

dat het zo ontzettend duidelijk is.

De regel van angst is zo dat de sociale orde zelfs helpt om onszelf te controleren.

Er zijn tientallen programma's die ver- raad aanmoedigen – een factor die ook sterk aanwezig is in gevangenissen, waar de autoriteiten er op uit zijn om verraders te vinden en te belonen. Uiteraard hebben de andere gevangenen een nogal andere houding tegenover dit uitschot.

Maar dit alles is enkel een omschrijving, een beeld van de sociale gevangenis die om ons heen gebouwd wordt. Het vraagt om een diepere analyse, die we kunnen gebruiken om dit proces te bestrijden, om de situatie echt te begrijpen. In feite rusten gevangenis en politie op het idee dat er criminaliteit bestaat, en dat idee rust op de wet. De wet wordt voorgesteld als een objectieve realiteit waarmee de daden van de burgers van een staat be- oordeeld kunnen worden. In feite creëert de wet een soort van gelijkheid. Anatole France heeft dit ooit ironisch uitgedrukt door te zeggen dat voor de wet, zowel be- delars als koningen geen brood mogen stelen en niet onder bruggen mogen sla- pen. Hieruit wordt het duidelijk dat wij voor de wet allen gelijk zijn, gewoonweg omdat we allemaal nummers, objecten worden zonder individuele gevoelens, relaties, verlangens en behoeftes.

Het doel van de wet is om de samenleving te reguleren. De noodzakelijkheid om de samen- leving te reguleren impliceert dat ze niet voldoet aan de behoeftes en verlangens van iedereen die zich in die samenleving bevindt. Het bestaat eerder als een opleg- ging op een groter gedeelte van de samenleving. Uiteraard kan zo'n situatie enkel ontstaan daar waar ongelijkheid van de meest aanzienlijke soort bestaat – de ongelijkheid van toegang tot de middelen om op je eigen voor- waarden je eigen leven te creëren.

Voor degenen die de overhand hebben, heeft deze staat van sociale ongelijk- heid de dubbele naam van eigendom en macht. Wet is de leugen die deze onge- gelijkheid transformeert naar een gelijkheid die de bazen van de samenleving dient.

In een situatie waarin iedereen volledig en gelijke toegang heeft tot alles wat ze nodig hebben om hun leven in te richten op hun eigen voorwaarden, zal er een pracht van individuele verschillen opbloeien. Een breed scala aan dromen en verlangens zal zich uiten en daarmee waarschijnlijk een oneindig spectrum van passies, liefdes en haat, conflicten en verwantschappen creëren. Deze gelijk- heid, waarin noch eigendom noch macht zullen bestaan, zal dus de beangstigende en prachtige non-hiërarchische ongelijk- heid van het individu uiten.

In plaats daarvan, daar waar de ongelijk- heid van toegang tot de middelen om je eigen leven te creëren, bijvoorbeeld daar waar het merendeel van de mensen van hun leven bestolen is – wordt iedereen gelijk, simpelweg omdat iedereen tot niets is geworden. Dit is waar, zelfs bij diegenen met eigendom en macht, omdat hun status in de samenleving niet is gebaseerd op wie ze zijn maar op wat ze bezitten. Het eigendom en de macht (die zich altijd bevinden in een rol en niet in een individu) zijn alles wat van waarde is in deze samenleving. Gelijkheid voor de wet dient de bazen, precies omdat het hun doel is om de orde waarin zij regeren te behouden. Gelijkheid voor de wet ver- stopt sociale ongelijkheid precies achter wat haar in stand houdt.

Maar, uiteraard, houdt de wet de sociale orde in stand als woorden. Het woord van de wet zou betekenisloos zijn zonder de fysieke kracht die erachter staat. En

die fysieke kracht bestaat in de structuren van handhaving en straffen: de politie, justitie en gevangenis systemen. Gelijk- heid voor de wet is, in feite, een heel dun laagje lak dat de ongelijkheid van toegang tot bestaan verbergt, de middelen om onze eigen levens op onze eigen voor- waarden te creëren. De realiteit breekt voortdurend door dit dunne laagje lak, en de controle kan enkel in stand worden gehouden met dwang en angst. Vanuit het oogpunt van de bazen van deze wereld zijn we inderdaad allemaal criminelen (op z'n minst potentieel), allemaal monsters die hun kalme slaap bedreigen, omdat we allemaal wellicht in staat zijn door hun dekmantel van de wet te kijken en te beslissen om deze te negeren en de momenten van onze levens te heroveren wanneer we maar kunnen, op onze eigen voorwaarden. De wet zelf (en de sociale orde van eigendom en macht die het vereist) maakt ons gelijk precies door ons te criminaliseren. Het is daarom het logische gevolg van de wet en de sociale orde die het produceert dat opsluiting en controle universeel worden, hand in hand met de ontwikkeling van de globale supermarkt.

In dit licht bezien, zou het duidelijk moe- ten zijn dat het geen zin heeft om wetten meer rechtvaardig te maken. Het heeft geen zin om de politie te controleren. Het heeft geen zin om te proberen dit systeem te hervormen, omdat elke hervorming onvermijdelijk terug gespeeld zal worden in het systeem, meer wetten zal maken, het niveau van controle zal verhogen, en de wereld nog meer een gevangenis zal maken. Er is maar één manier om op deze situatie te antwoorden, als we willen dat onze levens van onszelf zijn. Deze samenleving aanvallen met als doel haar te vernietigen.

“Hou je vast aan de takken van de bomen. Het is crisis. Het gaat slecht met de economie en we gaan er met z'n allen alles aan moeten doen om haar nieuw leven in te blazen. De werkende mens zal het geweten hebben; de tijden van weelde en overvloed zijn voorbij. De steuntrekkers zullen het mogen voelen; het profiteren zal niet langer getolereerd worden. De staat zal hard en doortastend moeten zijn in haar maatregelen om de toekomst van het systeem en haar burgers te verzekeren. Klaag niet! Mor niet en stel nu geen vragen, nu deze tijden van verandering eisen dat we allemaal onze verantwoordelijkheid opnemen.”

Dit is het verhaal dat we dagelijks ingepeperd krijgen in een notendop. Er schuilt zoveel stompzinige waanzin achter deze enkele regels dat, wanneer we de hele heisa rond de economische crisis even onder de loep willen nemen, het bijzonder moeilijk lijkt waar te beginnen. Maar laten we onszelf niet verliezen in de analyses van de zakenmannen of de gespieerde one-liners van de politici, en beginnen bij het begin.

Een crisis, vertelt het woordenboek ons, is een periode waarin iets heel erg slecht is. Overal wordt er gedaan alsof de crisis een foutje is van het systeem, een tijdelijk ongemak dat we in de toekomst kunnen vermijden als we maar hard genoeg ons best doen. Maar voor velen onder ons zouden we kunnen zeggen dat kapitalisme gewoonweg een synoniem is van crisis. Een nooit ophoudende periode waarin het slecht gaat. Armoede, uitbuiting, milieuvervuiling, ellende. Allemaal dingen die een logisch gevolg zijn van een samenleving die de economie heilig verklaart en waarin alles en iedereen vastgeketend wordt aan geld. En op de momenten waarop de machine sputtert wordt er langs alle kanten ingegrepen om haar op snelheid te houden. Herstructureringen, bezuinigingen, langer werken, minder pensioen. Crisis. Een moment waarop misschien weer wat meer mensen aan den lijve ondervinden dat deze maatschappij rijken en armen nodig heeft, en beseffen dat het voor de armen het hele jaar door crisis is.

Maar wat een geluk dat de staat er is. Wat zouden we toch doen zonder de staat? Redder in nood, rots in de branding. Op zulke momenten wordt het weer eens griezelig duidelijk hoe hard de staat en de wereld van het geld hand in hand gaan, elkaar nodig hebben en versterken. Wanneer het met de economie wat slechter gaat is de staat er om de nodige maatregelen in te voeren om de economie er weer bovenop te helpen. Wanneer de mensen ontdekken dat wanneer het slecht gaat met de economie dat ook op hun hoofd terechtkomt, en vervolgens staan gapen naar de staat om een uitweg uit te stippelen, wordt ook de staat sterker. Dan wint deze aan geloofwaardigheid, aan reden van bestaan, aan macht. En hoe ze daarvan geniet! Het is bovendien een interessante tijd om beleidsmaker te zijn. Maatregelen met enig gewicht die ze vroeg of laat toch eens doorgevoerd wilden krijgen, maar misschien niet meteen de zegen van de publieke opinie zouden krijgen, worden nu door velen aanvaard als bijna evidente ingrepen die nodig zijn om nog grotere rampen te vermijden. En hopla, we zitten ermee. Verhoging van de pensioenleeftijd, verlaging van de lonen, minder uitkeringen, enzo-

voorts. De mensen knikken begrijpend, de politiek en bedrijven wrijven zich in de handen.

Maar ok, zo zijn zij nu eenmaal, van hen hadden we weinig anders verwacht. Wat mij pas echt ontzettend hard stoort is de altijd terugkerende toespraak over verantwoordelijkheid. En deze komt lang niet alleen uit de monden van politici of economen. Nee, nee, blijkbaar vindt een aanzienlijk deel van onze medemensen dat we allemaal moeten inleveren en vinden zij dat normaal, omdat dat onze verantwoordelijkheid zou zijn. Erger nog, “zij die gaan staken om wat schamele rechten of broodkruimels van de bazen te behouden zouden zich moeten schamen, de dwarsliggers. Ze zouden beter hun verantwoordelijkheid opnemen en zo een deel zijn van de oplossing in plaats van voor extra problemen zorgen.” Zelig is het. Verdomd zelig is het om te zien dat zo veel mensen een systeem, dat gestoeld is op moderne slavernij en controle, gaan omarmen als een systeem dat van hen is, alsof ze het zelf ontworpen hebben en tegen wil en dank moeten vrijwaren. Triestig, hoeveel mensen het blijkbaar als hun verantwoordelijkheid zien om hun eigen knechting veilig te stellen, de belangen van de staat en de bedrijven te verkondigen, en ze niet meer kunnen onderscheiden van hun eigen belangen. Een leger van voorbeeldige burgers dat klaar staat om te spuwen op diegenen die niet mee willen of kunnen. Maar ok, dat is dan genoteerd. Dat maakt het weer wat duidelijker wie aan welke kant staat. Maar laten we positief blijven. Gelukkig is het niet overal crisis. Op het ministerie van justitie blijken ze er alleszins weinig last van te hebben. Niets is er te veel.

Neem nog meer nieuwe cipiers aan. Bouw een aantal nieuwe gevangenissen (zoals het nieuwe justitieel complex bij Schiphol). Geef de politie nieuwe wapens, en ga zo maar door. Een eenvoudige ziel zou dit op z'n minst bizar vinden. Overal wordt gesnoeid, en het ministerie van justitie wordt overstelpt met geld en middelen. Eigenlijk is het niet bizar, zelfs geen klein beetje. Op dat kabinet beseffen ze maar al te goed dat je in tijden waar je steeds meer mensen in een benarde positie duwt, je maar beter kan klaar staan met een goedgeoliede oorlogsmachine. Want wat als meer en meer mensen zouden stoppen met de bullshit te slikken en naar andere manieren gaan zoeken om aan geld te komen, of botweg in opstand komen? Dan kan er maar beter voor zoveel mogelijk van hen een gevangeniscelklaarstaan.

Wel, het verrast ons niet. Zo zitten de dingen in elkaar en zo wil men de dingen houden. Maar juist daarom willen we de gok van opstand wagen. Omdat de voorlopige vrijheid onder voorwaarden die ons buiten de gevangensmuren gegund wordt veel teveel lijkt op gevangenschap tout court. Meer dan dat zullen we tenslotte nooit cadeau krijgen. Meer dan dat kunnen we enkel zelf veroveren...

“Niets is voorbij, alles begint nu”

We weten allemaal dat het niet lang meer kon duren. Het Griekse “ongeleid projectiel”, zoals bankmakelaars van over de hele wereld het omschrijven, zou vroeg of laat neerstorten. Sinds een paar jaar bevindt dit land zich op de rand van de afgrond, nauwelijks in staat om het hoofd boven water te houden. In December 2008 was de moord op een 15 jarige jongen door de politie de vonk die maanden van oproer liet ontbranden, die al langer broeiden vanwege de erbarmelijke omstandigheden waarin de mensen leven. Sindsdien zijn de protesten min of meer constant intenser aan het worden. Hoe meer tijd er voorbij ging, hoe strakker de strop van het IMF (Internationaal Monetair Fonds) en de Europese Unie werd aangetrokken. Het werd duidelijk dat niets de Griekse bevolking in de weg zou staan terwijl ze de straat opgingen om te protesteren. Deze uitzichtloze situatie kon niet voor

altijd voortduren, iedereen wist dat. Vroeg of laat moest er een keuze gemaakt worden. Drastisch en radicaal.

Op 12 februari 2012 is deze keuze gemaakt. Op deze dag moest het parlement, in ruil voor een borgsom van vele miljoenen euros, de wet goedkeuren waarin de bezuinigingsmaatregelen staan, opgelegd door de zogenoemde Troika overeenkomst. De details van de voorwaarden van deze overeenkomst zijn niet publiekelijk bekend, maar het is voor iedereen duidelijk dat het de liberalisatie van de markt, bezuinigingen op sociale fondsen, massa ontslagen in de publieke sector, bezuinigingen op salarissen en pensioenen die nu al gelijk staan aan het minimum inkomen inhoudt. Met andere woorden: het feest is voorbij.

Op dezelfde dag, 12 februari 2012, was het niet alleen de regering die beslissingen aan het maken was. Gedurende de middag, vlak na een grote storm, vulden de straten van Athene en andere Griekse steden zich met mannen en vrouwen die de beslissing hadden gemaakt om niet thuis voor hun TV te gaan zitten wachten op de aankondiging

van het einde van al hun hoop. Een gigantische, ontelbare menigte. Moe? Uiteraard. Verontwaardigd? Zonder twijfel. Maar boven alles, woedend.

Ondanks vele preventieve arrestaties die al in de ochtend begonnen, ondanks de politie intimidaties bij de bezette rechtenfaculteit, waarbij de politie wanhopig probeerde de bezetters ervan te weerhouden om deel te nemen aan de demonstraties voor het Griekse parlement, was het Syntagma plein spoedig gevuld met mensen die overal vandaan kwamen. En toen, temidden van de mensen uit alle lagen van het leven, sommige in het zwart geklede personen stokken en molotov cocktails tevoorschijn haalden, applaudiseerden de mensen. Omdat je, in de woorden van de aanwezige journalisten, de haat tegen elke vertegenwoordiger van de staat in de lucht kon ruiken.

Terwijl binnenin het paleis de politieke partijen zich aan het voorbereiden waren om de economie omver te werpen, waren mensen buiten voor hun leven aan het vechten. Ze begonnen voordat de uiteindelijke beslissing publiek gemaakt werd. Het Griekse vuur

verbrandde alles wat ze op haar pad tegenkwam. Tientallen gebouwen (vooral banken), winkelcentra, bioscopen en bibliotheken gingen in vlammen op. Allemaal platgebrand. Het centrum van de stad volkomen gehuld in rook en traangas. De straten waren vol met mensen, die overal barricades oprichtten en met de politie vochten.

Maar dit zijn niet dezelfde Griekse rellen waar we sinds een aantal jaren aan gewend zijn. Omdat er op 12 februari iets is veranderd. De definitieve beslissing is genomen... en er is geen weg terug. De gewelddadige aanvallen van de politie heeft de mensen er niet van weerhouden om Syntagma plein keer op keer over te nemen. De enge motoragenten van de Delta squad werden niet meer zo erg gevreesd, vooral nadat een touw dat over twee kanten van de straat was gespannen een hele eenheid over hun motoren katapulteerde. Het gemeentehuis van Athene werd bezet en onmiddellijk weer ontruimd. Een aantal politiebureaus, in bijvoorbeeld Acropolis en Exarchia, werden aangevallen. Het privé huis van Costas Simitis (de minister-president van Griekenland van 1996 tot 2004) werd ook aangevallen, terwijl in Omonoia, een buurt in de hoofdstad, een wapenopslagplaats werd geplunderd. Dit is niet langer enkel een revolve...

Daarom is het ook niet toevallig dat de rechtenfaculteit, die bezet werd gehouden door anarchisten en anti-autoritaren, en daarom als het bolwerk van de onrust werd gezien, door de politie aangevallen werd. Tevergeefs. Hoewel er vele gewonden waren onder de bezetters, verzetten de bezetters zich en verklaarden: "Niets is voorbij, alles begint nu". Het is bijna onnodig erop te wijzen dat wanneer zij die beschouwd werden als de aanstichters van de rellen de gehele middag werden aangevallen, wie degenen dan waren die aan het vechten

waren op de straten van Athene tussen 17:00 en 24:00?

En terwijl er in de straten van Athene een veldslag werd uitgevochten, deed de minister van Financiën, Vanizelos, een poging om de parlementaire stemming meer verteerbaar te maken en verklaarde: "de keuze is niet langer tussen het maken van opofferingen of dat niet te doen, maar tussen opofferingen en iets onvoorstelbaars".

Dat is waar. Op 12 februari 2012 koos de Griekse regering opoffering voor zijn burgers. Hetzelfde zal morgen gebeuren in Spanje, Italië, Portugal, België... Wie dit niet accepteert heeft er niks aan voor een meer rechtvaardige overheid te pleiten, een eerlijkere markt, of meer respect voor mensenrechten. In Athene, de geboorteplaats van de beschaving, heeft de democratie eindelijk zijn masker van hypocrisie afgenomen. Voor degenen die niet langer op hun knieën willen leven, blijft er niks anders over dan zichzelf in het onvoorstelbare te storten: een opstand.

toen je jong was...

Het is een lastig onderwerp om over leerkrachten te spreken, er zouden iets te veel onnauwkeurigheden zijn als je probeert om mensen te generaliseren enkel om die baan, hoe dan ook is de rol die zij spelen deel van een door de staat gerund onderwijs systeem waarin alle kinderen gedwongen worden om deel van uit te maken. En op dat laatste kunnen een aantal duidelijke punten gemaakt worden.

In een ruime generalisatie maar niet te ver van de waarheid, heeft vrijwel iedereen weleens, op een moment van hun leven, de nood gevoelt om op te staan tegen een leerkracht. In feite zijn leerkrachten enkele van de eerste geïnstitutionaliseerde autoriteits- figuren die we tegen komen als kinderen, en is school een van de eerste ontmoetingen met de wereld van regels, respect voor autoriteit en nog breder de wereld van gehoorzaamheid aan de structuren en standaarden van de samenleving. En ook al is dit alles beschermd met belachelijke argumenten als de nood voor een educatie en discipline om iemand te zijn in deze wereld, is het duidelijk dat het begin van geïnstitutionaliseerde manipulatie op een zeer jonge leeftijd begint. Scholen hebben als doel het voorbereiden en vormen van kinderen om ze meer geschikt en vatbaar te maken voor de eisen van de kapitalistische autoritaire samenleving. En daarom beginnen sommigen van hen vroeg of laat de verwachtingen en discipline in vraag te stellen die aan hun opgelegd wordt, wat leerkrachten op de frontlijn van dit conflict plaatst.

Iemand te zijn in deze wereld betekent kennelijk iemand te zijn die de sociale ladder heeft beklommen en die trots kan zijn op zijn plek in de samenleving, wat doorgaans betekent dat je een carrière hebt gemaakt. In geen enkel aspect van dit onderwijs systeem is er het vraagstuk van hoe winnen in deze wereld, wat betekent gelijk te hebben en meer rechten te hebben, "boven" alle anderen te staan, invloed heeft op alle anderen.

Ook al was school vroeger gebaseerd op religieus onderwijs en een goede en gehoorzame Christen (in dit deel van de wereld) van je te maken, is er nu geld dat je redding zal zijn. Geld of de toorn van god zijn simpelweg twee verschillende manieren om sociale controle te bereiken, waarvoor de eerste stappen op school worden gezet. Ook al is door de eeuwen heen veel veranderd en ontwikkeld, rekening houdend met de gevoeligheden en verwachtingen die de samenleving accepteert op verschillende momenten. Van toen mijn vader me vertelde over hoe hij voor straf op school urenlang moest neerknielen op ongekookte kikkererwten met zijn gezicht richting de muur, tot vandaag waar de minimale lichamelijke disciplinaire straf van een leerkracht een schandaal is, (vaker zijn het de scholieren die hun leerkrachten schade toebrengen) dingen zijn absoluut veranderd. Hoe dan ook, de honderden hervormingen, van veranderingen hebben desondanks nooit het essentiële probleem geëlimineerd: leren, ontdekken, enthousiasme voor nieuwe vaardigheden zijn overgenomen door een institutionele autoriteit, nog een van de spellen waarvan je simpelweg gedwongen bent om ze te spelen want zij die het het beste voor je weten hebben een plan voor je gemaakt.

Universeel onderwijs lijkt ook zo een geweldige vooruitgang van de mensheid. Maar wat is het doel van het door de staat voorgestelde school systeem? Het is om een baan te vinden. Om erin te passen en tenminste te accepteren dat geld en werk de regel zijn voor overleving. Als je geluk hebt of een bepaalde interesse of vaardigheid bezit die waardevol is voor de samenleving dan sta je aan de winnende kant, als dat niet het geval is heb je enkel een plek waar je kunt dienen, onderhouden, bouwen of bij een rapen wat de kapitalistische wereld van belang vindt of je simpelweg mee bezig wilt houden.

Wat ik probeer te zeggen is dat de eerste realisatie of ervaring met een realiteit die enkel een toekomst van ellende versterkt, het weinig verassend of ongewoon is om diegene te vinden die in opstand komen. En in sommige momenten zou dat een confrontatie met een leerkracht kunnen betekenen, die zich gedraagt als een gevangenis bewaarder.

De Betaalde Verklippers van de Straten

7

De geïndustrialiseerde kapitalistische wereld waar we ons vandaag de dag in bevinden kan op een hele eenvoudige manier beschreven worden... Alles is gebaseerd op regels en wetten. Er zijn regels over hoe je je moet gedragen in een relatie, hoe mensen elkaar moeten behandelen op een professionele manier, en ook hoe je sociaal moet zijn. Er zijn regels over hoe je eruit moet zien en hoe je je behoorlijk hoort te gedragen.

Er zijn regels over waar je kunt of moet consumeren en wat dat dan wel niet moet zijn

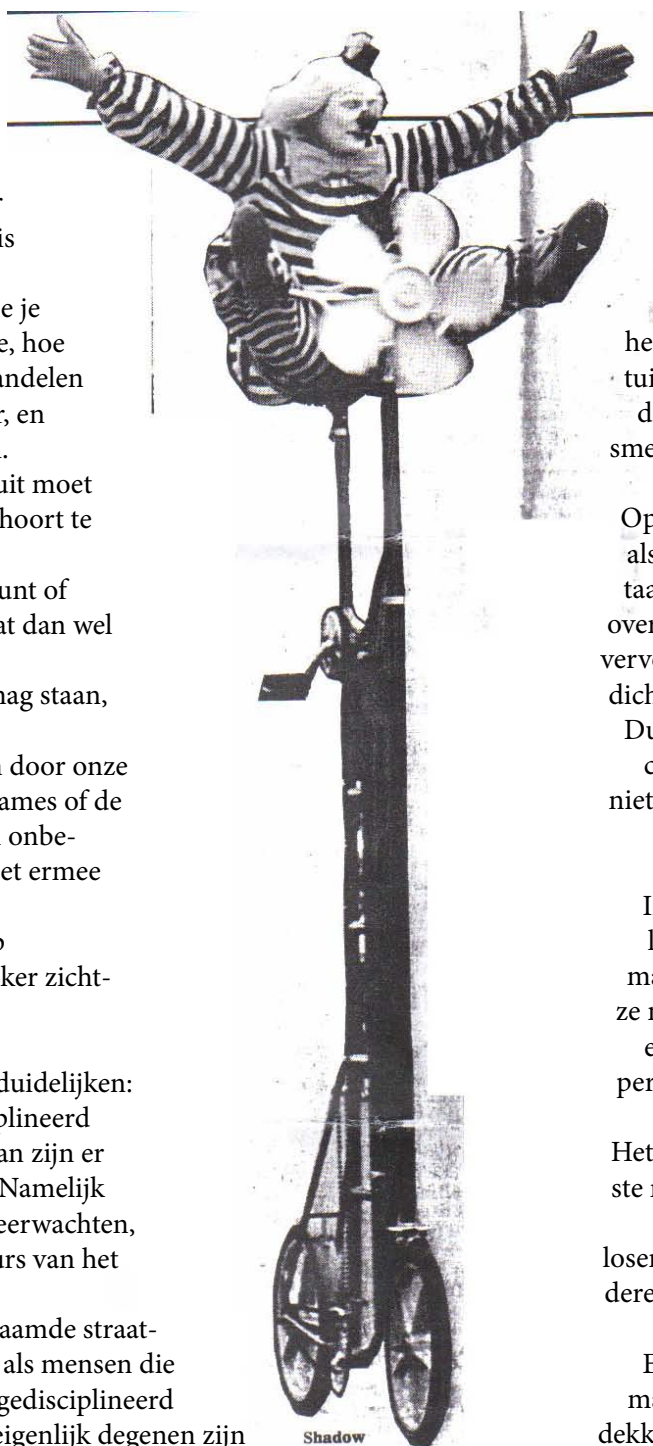
Er zijn regels over waar je mag staan, zitten of slapen.

Regels die ooit gemaakt zijn door onze ouders, docenten, door reclames of de staat, en deze regels worden onbetwistbaar nageleefd, of we het ermee eens zijn of niet.

Deze wereld is gebaseerd op discipline, wat soms duidelijker zichtbaar is als anders.

Om het een en ander te verduidelijken: er zijn diegenen die gedisciplineerd worden, zoals jij en ik, en dan zijn er diegenen die disciplineren. Namelijk de politie, beveiliging, parkeerwachten, handhaving en de controleurs van het openbaar vervoer.

En dan heb je nog de zogenaamde straatcoaches. Zij doen zich voor als mensen die deel uitmaken van ons, die gedisciplineerd moeten worden, terwijl zij eigenlijk degenen zijn die er mede voor zorgen dat iedereen zich aan de regels houdt, en dat zij die dat niet doen worden verlinkt aan de politie, en gestraft. Dit, denken ze, zorgt ervoor dat ze aan de "goede kant" staan, aan de kant van hoe het hoort, omdat dit besloten is door de wet.

Shadow

Met slogans zoals "Samen voor een betere en veiligere buurt" krijgen ze het vertrouwen van mensen, ons overtuigend dat ze niet de slechteriken zijn die ons zullen arresteren, ze zijn geen smerissen, ze zijn gewoon "buddy's" die er voor je zijn in moeilijke situaties. Op hun website beschrijven ze zichzelf als de ogen en oren van de straat. Hun taak bestaat uit het maken van notities over alles wat er gebeurt in de buurt om vervolgens een dagelijks verslag naar het dichtstbijzijnde politie bureau te sturen. Dus, inderdaad, het zijn niet de straatcoaches die, hen die zich zogenaamd niet gedragen, zullen straffen, zij verlinken hen enkel aan de smeris.

In hun voorlichting wordt hen uitgelegd dat ze allereerst contact moeten maken met de mensen van hun buurt, ze moeten de taal van de straat spreken en gezien worden als een vriend, een persoon waar mensen naar toe kunnen gaan en die mensen vertrouwen. Het walgelijke is niet dat dit een zoveelste manier is om mensen te controleren of dat het de zoveelste bende is van losers die zich superieur voelen over anderen, maar de stiekeme manier waarop ze te werk gaan...

Eerst contact maken met de mensen, maar met de bedoeling om iets te ontdekken waarmee ze hen vervolgens kunnen naaien voor het een of ander: dat is hun werk. Het is hun baan om te verlinken. Eerst mensen je laten vertrouwen. Ze vervolgens aangeven bij de autoriteiten. De ogen en oren van de straat. Dus als ik ze zie op hun fancy fietsen en stoere zwarte uniformen krijg ik geen greintje gevoel van een "samen, jij en ik" of vertrouwen, ik zie gewoon een zoveelste macho op een fiets, die zich belangrijk voelt en macht heeft over mij en mijn buurt.

Nieuwmarktrellen

In het voorjaar van 1975 braken er rellen uit in de Amsterdamse Nieuwmarktbuurt.

De gemeente was bezig een metrolijn aan te leggen dwars door de buurt en wilde om die reden een groot aantal huizen slopen. Als reactie en om de bouw van de metrolijn te verhinderen werden vele huizen rondom de Nieuwmarkt bezet door buurtbewoners en hevig gebarricadeerd. Wat volgde waren hevige rellen tussen de politie en bewoners/bezitters. Als een gevolg van de rellen is een geplande snelweg van de Wibautstraat naar de Prins Hendrikkade er uiteindelijk niet gekomen en is het oude straten patroon weer hersteld na de bouw van de metro.

Crisis? Wat nou crisis?

Ik zie nog steeds zakenmannen rondrijden in dikke auto's

Ik zie nog steeds nuffige dames met armen vol tasjes in de PC Hooftstraat
(en een klein hondje erachteraan, want die past zo goed bij d'r nieuwe jas)

Ik zie nog steeds een Miljonairsfair, een Oostenrijkse ski-vakantie, een Paleis het Loo

Crisis? Wat nou crisis?

Ik zie nog steeds een koningin vol kroonjuwelen

Ik zie nog steeds een koningshuis, een rijke regering, een Zuidas vol zakenlui

Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet?

Geen crisis, alleen maar vieze witteboorden die ons bestelen.

Colofon

Kaduuk is een anarchistische krant die aan het begin van elke maand verschijnt.
De krant wordt in het Nederlands en Engels verspreid.

Contact

Voor reacties kun je contact met ons opnemen via:
Kaduuk@riseup.net
kaduuk.noblogs.org

Democracy means simply the beating of the people by the people for the people.

Oscar Wilde